

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 sierpnia 2011r., sprecyzowanym ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2013r. **powodowie G. S. i A. S. (1)**, reprezentowani w toku procesu przez pełnomocnika z urzędu adwokat E. P., wnieśli o zobowiązanie pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. do przeproszenia powodów w następujący sposób: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeprasza G. i A. małżonków S. za niestosowną i nieetyczną oraz sprzeczną z przepisami prawa informację o usunięciu wszelkich ruchomości i rzeczy osobistych do nich należących przy udziale Straży Miejskiej – umieszczonej na drzwiach wejściowych prowadzących do zajmowanego przez nich lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...), pod ich wizytówką – co naraziło ich na poniżenie w opinii publicznej i spowodowało utratę ich dobrego imienia w oczach sąsiadów i społeczeństwa T.”, zamieszczenia przeprosin powyższej treści w (...), zasądzenia na rzecz powodów kwot po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty ora zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 242).

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T., reprezentowana w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego M. K., nie uznał żądania pozwu i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów solidarnie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 79-81).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2008r. powodowie zawarli z pozwanym jako administratorem nieruchomości, stanowiącej własność Gminy M. T., umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...)O. / (...). Na mocy powyżej umowy powodowie uzyskali prawo najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w T..

Powyższa umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Powyższa umowa została zawarta w wyniku zamiany lokalu pomiędzy powodami a ich synem, który wstąpił w prawa najemcy lokalu po swoim wujku G. M..

Dla umożliwienia uzyskania przez powodów tytułu prawnego do zajmowania lokalu przy ul. (...), powodowie dokonali przeniesienia własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) na rzecz syna H. S. (1) w drodze umowy darowizny.

(dowód: kopia umowy najmu, k. 82-83, kopia umowy darowizny Rep. A Nr 7494/2007, k. 84-86, kopia umowy dzierżawy, k. 103-109, zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19)

Pismem z dnia 20 listopada 2009r. pozwany wypowiedział powodom umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w T. ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009r. W powyższym piśmie pozwany wskazał, iż przyczyną wypowiedzenia umowy najmu jest podnajem lokalu bez zgody wynajmującego.

W powyższym piśmie został także wyznaczony na dzień 4 stycznia 2010r. termin zdania lokalu i przekazania go do dyspozycji pozwanego jako administratora, z zagrożeniem, iż nie oddanie lokalu w wyznaczonym terminie spowoduje wniesienia do sądu powództwa o eksmisję.

(dowód: kopia wypowiedzenia umowy najmu, k. 87)

Powyższe pismo zostało doręczone powodowi A. S. (2) w dniu 28 listopada 2009r., zaś powódce G. S. - w dniu 5 grudnia 2009r.

(dowód: kopia dowodu doręczenia, k. 87-verte, k. 89)

Pracownica pozwanego zatrudniona na stanowisku administratora I. U., po uzyskaniu przez pozwanego anonimowej telefonicznej informacji, iż przedmiotowy lokal mieszkalny przy ul. (...) jest podnajmowany przez powodów, otrzymała polecenie sprawdzenia, kto faktycznie zamieszkuje ten lokal. Po sprawdzeniu i rozmowie z przebywającym w mieszkaniu w dacie kontroli K. B., I. U. poczyniła ustalenie, iż lokal ten jest podnajmowany przez powodów, a faktycznie zamieszkuje w nim pan B. z przyjaciółką E. S. i jej dzieckiem.

W następstwie powyższych ustaleń pozwany podjął decyzję o wypowiedzeniu powodom umowy najmu oraz skierowaniu do K. B. wezwania do opuszczenia lokalu przy ul. (...). Powyższe pismo nie zostało odebrane przez K. B..

Po przekazaniu takiej informacji przełożonym, I. U. otrzymała polecenie umieszczenia na drzwiach lokalu mieszkalnego przy ul. (...) pisma z wezwaniem do uprzątnięcia mieszkania.

(dowód: zeznania świadka I. U.. k. 136-verte-138, kopia pisma z dnia 20 listopada 2009r., k. 93)

W drugiej połowie listopada 2009r. pracownica pozwanego zatrudniona na stanowisku administratora I. U. umieścił na drzwiach lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) pod wizytówką z nazwiskiem powodów na kartce papieru z widniejącą pieczętką (...) Sp. z o.o. Administracja Osiedlowa, (...)-(...) T. M.. ul. (...) informację następującej treści: **„ (...) Towarzystwo Budownictwa (...) przy ul. (...) prosi o uprzątnięcie mieszkania nr (...) przy ul. (...) z wszystkich ruchomości i rzeczy osobistych do dnia 3 grudnia 2009r. do godz. 10. Po tym terminie nastąpi przejęcie mieszkania przy udziale Straży Miejskiej. Klucze do mieszkania będą w dyspozycji (...) ul. (...)”**.

(dowód: kopia informacji, k. 11-12, zeznania świadka G. Z., k. 163, nagranie audio-video, k. 165, min. 00:04:04-00:19:32)

W czasie, gdy powyższa informacja została umieszczona na drzwiach lokalu przy ul. (...), powodowie nie przebywali w tym mieszkaniu. Powódka G. S. czasowo przebywała w W., gdzie opiekowała się chorym synem, zaś powód A. S. (1) – przebywał w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w T., opiekując się chorą matką.

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, zeznania powoda A. S. (2), k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07)

Powodowie zostali powiadomieni o umieszczeniu informacji na drzwiach lokalu przez sąsiada A. M. (1), zamieszkującego na tym samym piętrze, co przedmiotowy lokal mieszkalny. A. M. (2) dysponował numerami telefonów, które udostępnił mu zarówno powódka G. S., jak i powód A. S. (1). A. M. (1) poinformował telefonicznie powodów o tym, że na drzwiach ich lokalu administrator umieścił informację.

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, nagranie audio video, k. 189, k. 252, min. 00:06:09 – 00:12:19, zeznania powoda A. S. (1), k. 249-250, nagranie audio-video, min. 00:22:10-00:34:07, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01, zeznania świadka A. M. (1), k. 249, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:14:49-00:19:10)

Po uzyskaniu powyżej informacji powódka G. S. poprosiła zaprzyjaźnioną sąsiadkę D. B. o sprawdzenie, czy i jakiej treści informacja została umieszczona na drzwiach lokalu. D. B. sprawdziła jak wiadomość widnieje na drzwiach mieszkaniu i telefonicznie powiadomiła o tym powódkę.

Schodząc klatką schodową D. B. widziała dwie kobiety, które dyskutowały ze sobą, jedna z nich stwierdziła: „chyba nie płacili”.

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, k. 250, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, nagranie audio-video, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01, zeznania świadka D. B., k. 248-verte, nagranie audio video, k. 252, min. 00:05:04-00:09:25)

Powód A. S. (1) poprosił bratanicę J. K., aby sprawdziła jakiej treści informacja została umieszczona na drzwiach mieszkania przy ul. (...). J. K. sprawdziła, że jest umieszczona pisemna informacja, zrobiła telefonem komórkowym zdjęcie tego pisma umieszczonego na drzwiach mieszkania i przesłała mmesem powodowi.

Schodząc klatką schodową J. K. usłyszała słowa kobiet, które wymijała, iż „musieli nie płacić czynszu i dlatego zostali eksmitowani”.

(dowód: zeznania świadka J. K., k. 248-verte, k. 249, nagranie audio video, k. 189, min. 00:09:26-00:14:48)

Po uzyskaniu powyższej informacji od swojej bratanicy powód A. S. (1) przyjechał do przedmiotowego lokalu mieszkalnego przy ul. (...), po przeczytaniu informacji umieszczonej przez pozwanego na drzwiach mieszkania, zdjął kartę z tą informacją, ale następnie niezwłocznie ją zawiesił. Po dwóch dniach zdjął tę kartkę z drzwi mieszkania.

(dowód: zeznania powoda A. S. (1), k. 187, nagranie audio-video, k. 189, min. 00:12:46-00:19:41, k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07)

Pismem z dnia 2 grudnia 2009r., które zostało skierowane do powoda A. S. (2) ze wskazaniem adresu: ul. (...) T. i umieszczone w skrzynce pocztowej na klatce schodowej bloku przy ul. (...), pozwany poinformował, iż w dniu 3 grudnia 2009r. o godz. 11 w obecności Straży Miejskiej nastąpi przejęcie lokalu nr (...) przy ul. (...). W związku z tym pozwany wezwał powoda do skontaktowania się z (...) TBS w dniu 3 grudnia 2009r. do godz. 10.00.

(dowód: kopia pisma pozwanego z dnia 2 grudnia 2009r., k. 98, k. 243, zeznania powoda A. S. (1), k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07)

Powodowie, po uzyskaniu informacji o piśmie umieszczonym przez pozwanego na drzwiach ich mieszkania, skontaktowali się z pozwanym, aby wyjaśnić kwestię zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu mieszkalnym.

(dowód: zeznania powoda A. S. (1), k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07, zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, k. 250, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, nagranie audio-video, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01,

Lokal mieszkalny nr (...) znajduje się na ostatnim piętrze budynku przy ul. (...). Obok drzwi wejściowych do tego mieszkania znajduje się wejście na strych, z którego korzystają wszyscy mieszkańcy tej części bloku.

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, k. 250, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, nagranie audio-video, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01, zeznania powoda A. S. (1), k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07)

Umieszczona przez pozwanego na drzwiach lokalu nr 9 informacja wzbudziła zainteresowanie i komentarze sąsiadów zamieszkujących w tej klatce bloku. Każdy wchodzący na strych, zatrzymywał się i czytał tę informację. Niektórzy sąsiedzi celowo przychodzili, aby zapoznać się z treścią pisma umieszczonego na drzwiach mieszkania.

(dowód: zeznania świadka A. M. (1), k. 249, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:14:49-00:19:10)

Powodowie w pismach kierowanych do pozwanego, także przed datą umieszczenia na drzwiach ich mieszkania informacji w listopadzie 2009r., wskazywali swoje numery telefonu.

W lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...), przy szafce, gdzie znajduje się licznik na energię elektryczną, znajduje się karta z informacją o nr telefonu powodów. Taka informacja była także w listopadzie 2009r.

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, k. 250, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, nagranie audio-video, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01)

W styczniu 2010r. Gmina M. T. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim przeciwko powodom oraz ich synowi H. S. (2) z powództwem o opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...).

(dowód: zeznania powódki G. S., k. 120-verte, k. 121 w zw. z 187, k. 250, nagranie audio video, k. 189, min. 00:06:09 – 00:12:19, nagranie audio-video, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:35:17-00:48:01, zeznania powoda A. S. (1), k. 249-250, nagranie audio-video, k. 252, min. 00:22:10-00:34:07, pismo pozwanego z dnia 16 lutego 2010r., k. 101)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 20 stycznia 2011r. wydanym w sprawie I C 205/10 nakazano powodom oraz ich synowi H. S. (2) opróżnienie wraz ze wszystkimi rzeczami stanowiącymi ich własność lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w T. przy ul. (...) i wydanie go powodowi Gminie M. T. oraz ustalono, iż powodom oraz H. S. (2) nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

(dowód: kopia wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie I C 205/10, k. 110)

W piśmie z dnia 2 kwietnia 2013r. pozwany wezwał powodów do dobrowolnego opróżniania przedmiotowego lokalu mieszkalnego w terminie do dnia 7 maja 2013r. z zagrożeniem, iż niedochowanie powyższego terminu spowoduje skierowanie wyroku eksmisyjnego do wykonania przez komornika sądowego i obciążenie powodów kosztami postępowania egzekucyjnego.

(dowód: pismo z dnia 2 kwietnia 2013r., k. 214)

Powodowie do chwili obecnej nie wydali przedmiotowego lokalu właścicielowi Gminie M. T..

Obecnie prowadzone jest postępowanie egzekucyjne na podstawie wyroku nakazującego eksmisję powodów.

(dowód: zeznania przesłuchanego w charakterze pozwanego Prezesa Zarządu (...) A. M. (3), k. 250-verte, nagrani audio-video, k. 252, min. 00:48:52-00:55:18)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia objętego pozwem stanowi norma art. 448 k.c. i art. 23 i 24 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W świetle natomiast art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę.

Według powyższych przepisów ochrona dóbr osobistych uzależniona jest od spełnienia dwóch przesłanek: zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru działania wywołującego wskazany wyżej skutek, przy żądaniu zadośćuczynienia za doznaną wskutek naruszenia dóbr osobistych krzywdę koniecznym jest przy tym wykazanie winy naruszającego.

Kwestia zagrożenia bądź naruszenia dóbr osobistych powinna być ujmowana w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego.

Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyr. SN z 26.10.2001 r., V CKN 195/01, L.).

Ustawodawca uzależnia udzielenie ochrony dobrom osobistym na podstawie przepisu art. 24 § 1 KC od uznania, że zachowanie prowadzące do zagrożenia (lub naruszenia) dóbr osobistych nosi znamiona bezprawności. Powszechnie przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. SN z 4.6.2003 r., I CKN 480/01, L.).

Niewątpliwym ułatwieniem w zakresie dochodzenia odpowiedzialności za zagrożenie (naruszenie dóbr osobistych) jest posłużenie się przez ustawodawcę domniemaniem bezprawności.

Rozważając zasadność powództwa w niniejszej sprawie w kontekście opisanych powyżej przesłanek ochrony dóbr osobistych, należy ustalić, czy działanie pozwanego w postaci umieszczenia na drzwiach lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) pod wizytówką z nazwiskiem powodów na kartce papieru z widniejącą pieczęcią (...) Sp. z o.o. Administracja Osiedlowa, (...)-(...) T. M.. ul. (...)” informacji następującej treści: „**(...) Towarzystwo Budownictwa (...) przy ul. (...) prosi o uprzątnięcie mieszkania nr (...) przy ul. (...) z wszystkich ruchomości i rzeczy osobistych do dnia 3 grudnia 2009r. do godz. 10. Po tym terminie nastąpi przejęcie mieszkania przy udziale Straży Miejskiej. Klucze do mieszkania będą w dyspozycji (...) ul. (...)**”, stanowi naruszenie dóbr osobistych powodów i czy działanie to ma charakter bezprawny.

Pozwany przyznając fakt umieszczenia powyżej informacji na drzwiach lokalu mieszkalnego wskazał jednakże, iż informacja ta zawierająca jedynie prośbę o uprzątnięcie mieszkania, nie zawierała danych adresata, do którego była skierowana. Wobec czego brak jest podstaw do uznania, iż była skierowana do powodów – G. S. i A. S. (1), zwłaszcza w kontekście twierdzeń pozwanego, iż w czasie umieszczenia tej informacji powodowie nie zamieszkiwali w tym lokalu, gdyż oddali go w podnajem, a zatem nie posiadając do tego uprawnienia oddali lokal do korzystania osobom, które nie miały do zajmowania lokalu żadnego tytułu prawnego.

Nie podzielając powyższej argumentacji pozwanego, Sąd uznał, iż działanie pozwanego stanowi naruszenie dóbr osobistych powodów. Należy przy tym podkreślić, iż nie tyle treść tej informacji (aczkolwiek mogąca budzić wątpliwości co do zgodności z przepisami prawa, tak ustawy o ochronie praw lokatorów, jak i kodeksu cywilnego), ale przede wszystkim sposób, w jaki została przekazana adresatowi (umieszczenie na drzwiach wejściowych mieszkania) stanowi o naruszeniu dóbr osobistych powodów, dóbr osobistych w postaci czci, godności i dobrego imienia.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem pozwanego, iż informacja umieszczona na drzwiach lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) nie była skierowana do powodów. Wprawdzie w treści informacji nie zostały podane dane osobowe powodów, jednakże pismo z informacją zostało umieszczone na drzwiach mieszkania tuż pod wizytówką z nazwiskami powodów. Ponadto w dacie umieszczenia tej informacji powodowie dysponowali tytułem prawnym do zajmowania powyższego lokalu w postaci umowy najmu zawartej z pozwanym 2 stycznia 2008r. Tak też ta informacja została odczytana nie tylko przez powodów, ale także przez inne osoby, które mogły zapoznać się z jej treścią, tj. przez sąsiadów zamieszkujących w tej samej klatce bloku mieszkalnego przy ul. (...). Świadczy o tym chociażby fakt przywołany w pełni wiarygodnych zeznaniach świadka A. M. (1), zamieszkującego na tym samym pięttrze, na którym jest usytuowany lokal mieszkalny nr (...), iż to właśnie on po przeczytaniu tej informacji umieszczonej na drzwiach wejściowych, powiadomił powoda o tym fakcie, odczytując, iż informacji ta dotyczy eksmisji z lokalu.

Umieszczenie informacji na drzwiach wejściowych do lokalu powodów wzbudziło zainteresowanie osób mieszkających w tej części budynku mieszkalnego, osoby te z zainteresowaniem zapoznawały się z treścią tejże informacji, było to tym

łatwiejsze, iż obok drzwi wejściowych do przedmiotowego lokalu, znajdują się drzwi wejściowe na strych, z którego korzystają wszyscy mieszkający w tej klatce lokatorzy. Jak wynika z w pełni wiarygodnych zeznań świadków: A. M. (1), J. K. i D. B., lokatorzy nie tylko czytali informację umieszczoną na drzwiach mieszkania, ale także komentowali jej treść, najczęściej mówiąc, iż zajmujący mieszkanie musieli nie płacić czynszu, skoro taka informacja została wywieszona na drzwiach mieszkania.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności dowodzą, iż działanie pozwanego doprowadziło do naruszenia dóbr osobistych powodów. Naruszyło ich cześć oraz dobre imię. Powodowie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu od wielu lat, podobnie jak i pozostali lokatorzy tej części bloku, byli więc osobami znanymi w tej społeczności lokalnej. Umieszczenie informacji na drzwiach lokalu doprowadziło do ukazania powodów jako osoby, które w sposób niezgodny z umową, a zatem niezgodny z prawem korzystają z lokalu mieszkalnego. Wprawdzie w zamieszczonej informacji nie ma wezwania do opuszczenia lokalu przez konkretnie oznaczone osoby, lecz wezwanie do uprzątnięcia mieszkania z wszystkich ruchomości i rzeczy osobistych, to jednakże może być to utożsamiane z utratą tytułu prawnego do zajmowanego mieszkania. Powyższa informacja umieszczona na drzwiach wejściowych mieszkania, a zatem w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią nie tylko adresatowi, ale także osobom trzecim, stanowi naruszenie dóbr osobistych powodów, naruszenie czci, dobrego imienia. Naruszenie czci może następować m.in. przez pomówienie o niezgodne z prawem, niewłaściwe postępowanie w życiu osobistym, rodzinnym. Taka forma zamieszczenia informacji mogła przyczynić się do rozpowszechnienia w społeczności lokalnej, w jakiej funkcjonują powodowie, informacji, iż powodowie nie potrafią należycie zadbać o zaspokojenia elementarnych potrzeb związanych z mieszkaniem, co mogło dodatkowo wpłynąć na negatywne postrzeganie ich osoby, na ich reputację.

Pozwany chcąc wyjaśnić kwestię zamieszkiwania powodów w przedmiotowym lokalu mieszkalnym miał możliwość skontaktowania się z powodami. Jak wynika z w pełni wiarygodnych zeznań powodów w pismach kierowanych do pozwanego także przed datą wywieszenia informacji, powodowie podawali swoje numery telefonów, w mieszkaniu przy ul. (...) przy szafce, gdzie znajduje się licznik na energię elektryczną, znajdowała się karta z informacją o numerach telefonu powodów. Ponadto pozwany wiedział, iż powód A. S. (1) przebywa w lokalu mieszkalnym przy ul. (...), o czym świadczy fakt, iż w skrzynce pocztowej pod tym adresem zostało umieszczone przez pozwanego pismo z dnia 2 grudnia 2009r., w którym pozwany poinformował, iż w dniu 3 grudnia 2009r. o godz. 11 w obecności Straży Miejskiej nastąpi przejęcie lokalu nr (...) przy ul. (...). W związku z tym pozwany wezwał powoda do skontaktowania się z (...) TBS w dniu 3 grudnia 2009r. do godz. 10.00.

Nawet jednakże brak możliwości bezpośredniego kontaktu pozwanego z powodami nie uprawniał do umieszczenia na drzwiach wejściowych mieszkania informacji. W powyższej sytuacji, uznając, iż istnieją podstawy do wypowiedzenia umowy najmu, pozwany winien podjąć takie czynności prawne, zaś w przypadku bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego w celu wydania lokalu, wystąpić z powództwem o eksmisję i ewentualnie skierować wykonanie orzeczenia do komornika sądowego.

W świetle natomiast zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż w dacie umieszczenia przez pozwanego informacji na drzwiach lokalu mieszkalnego, powodowie dysponowali jeszcze tytułem prawnym do zajmowania tegoż lokalu. Wypowiedzenie umowy najmu dokonane w piśmie z dnia 20 listopada 2009r. nastąpiło, jak wynika z treści oświadczenia, z dniem 31 grudnia 2009r. Dopiero zatem po upływie powyższego terminu i bezskutecznym upływie określonego w tymże wypowiedzeniu na dzień 4 stycznia 2010r. terminu do opuszczenia lokalu, można w świetle prawa uznać, iż powodowie utracili tytułu prawnego do tegoż lokalu, czego ostatecznym potwierdzeniem stał się wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 20 stycznia 2011r. nakazujący powodom opróżnienie tegoż lokalu i wydanie go właścicielowi Gminie M. T..

W kontekście powyższych bezspornych faktów brak podstaw do uznania, iż działanie pozwanego stanowiące naruszenie dóbr osobistych nie nosi cech bezprawności. W toku niniejszego procesu strona pozwana nie obaliła domniemania bezprawności swojego działania, które to domniemanie statuuje art. 24 § 1 k.c., nie wykazała bowiem żadnej z okoliczności wyłączających bezprawność.

W dacie umieszczenia przedmiotowej informacji powodowie posiadali tytuł prawny do zajmowania lokalu mieszkalnego, wobec czego wezwanie do uprzątnięcia mieszkania z ruchomości i rzeczy osobistych pod rygorem przejęcia mieszkania przy udziale Straży Miejskiej, nie znajduje żadnego prawnego uzasadnienia. Przymusowe przejęcie lokalu mieszkalnego przez właściciela, czy też działającego w jego imieniu administratora, może bowiem nastąpić na podstawie prawomocnego wyroku sądowego nakazującego eksmisję i tylko w drodze egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego. Zatem tryb działania pozwanego, jak też i treść zamieszczonej informacji jest niezgodna z prawem, w szczególności art. 11-16 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U z 2005r. Nr 31. poz. 266 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione przewidziane normą art. 24 § 1 k.c. przesłanki ochrony dóbr osobistych. Wobec powyższego Sąd zobowiązał pozwanego (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w T. do opublikowania w terminie jednego od uprawomocnienia się niniejszego wyroku w (...) przeprosin następującej treści: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeprasza G. S. i A. S. (1) za naruszenie ich dóbr osobistych poprzez umieszczenia na drzwiach lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) pod wizytówką z ich nazwiskiem informacji o zobowiązaniu do uprzątnięcia mieszkania z wszystkich ruchomości i rzeczy osobistych do dnia 3 grudnia 2009r., z zagrożeniem, iż po tej dacie nastąpi przejęcia mieszkania przy udziale Straży Miejskiej”.

Na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę powstałą w następstwie naruszenia dóbr osobistych. W ocenie Sądu tak ustalona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do naruszenia dóbr osobistych, jakiego dopuścił się pozwany i pozwala na zrehabilitowanie szkody niemajątkowej, jakiej doznali powodowie w następstwie tegoż naruszenia.

Powodowie żądali zadośćuczynienia w kwocie po 10.000 zł. W ocenie Sądu zważywszy na rodzaj i stopień naruszenia dóbr osobistych powodów, charakter tegoż naruszenia, powyższe żądanie było znacząco wygórowane. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zadośćuczynienia ponad kwotę 2.000 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe od dnia wytoczenia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów procesu.

Na tej podstawie Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki G. S. kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu uiszczonych przez powódkę kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.100 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd obciążył także pozwanego kosztami pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu, ustalając wysokość należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia na podstawie § 6 pkt 4 i § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

SSO Renata Lech